

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/180/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4617201002
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Pribula
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4617201002.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Pribulu a sudcov JUDr. Borisa Minksa a JUDr. Olivera Kolenčíka, v právnej veci žalobkyne: G. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y. XX, proti žalovanému: C., s.r.o. v likvidácii, so sídlom Bratislava, Mlynské Nivy 49, IČO: 358 05 731 (pôvodne Provident Financial, s.r.o. so sídlom Bratislava 2, Mlynské Nivy 49, IČO: 35 805 731), o neplatnosť zmlúv, ochranu práv spotrebiteľa, určenie úverov poskytnutých na základe úverových zmlúv ako bezúročných a bez poplatkov, o vyplatenie primeraného finančného zadostučinenia a vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 686,63 eura, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 27. februára 2018, č. k. 9C/5/2017-143, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej - vyhovujúcej časti výroku a výroku o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyni voči žalovanému nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1.1. Okresný súd Topoľčany (ako súd prvej inštancie podľa § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) rozsudkom zo dňa 27. februára 2018, č. k. 9C/5/2017-143 rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 686,63 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

1.2. V časti o určenie, že úver na základe zmluvy č. XXXXXXXXXX a na základe zmluvy č. XXXXXXXXXX je bezúročný a bez poplatkov, v časti určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 30.06.2014, v časti určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 18.01.2015 a v časti zaplatenia primeraného finančného zadostučinenia v sume 1.373,26 eura konanie zastavil.

1.3. Ďalej rozhodol o poplatkovej povinnosti, že žalovaný je povinný zaplatiť na účet Okresného súdu Topoľčany súdny poplatok v sume 41 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

1.4. O trovách konania rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

2.1. V odôvodnení rozsudku poukázal na to, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala určenia, že úver poskytnutý na základe zmluvy č. XXXXXXXXXX je bezúročný a bez poplatkov.

2.2. Domáhala sa určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru na základe zmluvy č. XXXXXXXXXX s tým, že aj táto zmluva je neplatná a požadovala od žalovaného primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.373,26 eura. V tejto časti však pred prvým pojednávaním zobrala žalobu späť a trvala len na vydaní bezdôvodného obohatenia vo výške 686,63 eura z dôvodu, že na základe zmluvy o

spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, uzatvorenej dňa 30.06.2014, zaplatila spolu sumu 741,28 eura , i keď úver jej bol poskytnutý vo výške 400 eur a na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu v sume 341,28 eura, a na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, uzatvorenej dňa 18.01.2015, zaplatila spolu sumu 745,35 eura, i keď úver jej bol poskytnutý vo výške 400 eur, a teda bezdôvodné obohatenie predstavuje sumu 345,35 eura.

2.3. Spolu s úverovými zmluvami podpisovala aj zmluvy o zabezpečení splátok, avšak nebola informovaná, koľko a čo má vlastne platiť, a teda čo z toho predstavuje odmena. Jednotlivé splátky sa zapisovali na kartu splátok a prijatie týchto splátok podpisovala zástupkyňa spoločnosti, ktorá vždy chodila pre splátky a takýmto spôsobom boli oba úvery uhrádzané. Spotrebiteľské úvery považuje za bezúročné a bez poplatkov, a preto si voči žalovanému uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

3. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil a žiadal ju ako nedôvodnú zamietnuť, pretože so žalobkyňou bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere a aj zmluva o zabezpečení splátok úveru, pričom obe boli uzavreté dňa 30.06.2014. Podľa zmluvy bol žalobkyňi poskytnutý spotrebiteľský úver v sume 400 eur, žalobkyňa sa zaviazala zaplatiť celkovú čiastku 535,28 eura a podľa zmluvy o zabezpečení splátok úveru sa zaviazala za nadštandardnú doplnkovú službu zaplatiť odmenu v sume 206 eur. Žalovaný popieral tvrdenie žalobkyne o zaplatení sumy 741,28 eura, ktoré žiadnym spôsobom nepreukázala. Taktiež dňa 18.01.2015 bola so žalobkyňou uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere na sumu 400 eur, žalobkyňa mala zaplatiť celkovú čiastku 539,35 eura a na základe zmluvy o poskytnutí služby komfort mala zaplatiť za doplnkovú službu odmenu v sume 206 eur. Zo strany žalobkyne nebolo preukázané tvrdenie o zaplatení sumy 745,35 eura.

4.1. Vykonaným dokazovaním prvoinštančný súd zistil, že sporové strany dňa 30.06.2014 uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyňi úver vo výške 400 eur a žalobkyňa sa zaviazala úver vrátiť v 60 týždenných splátkach s tým, že mala zaplatiť 59 splátok po 8,93 eura a poslednú splátku v sume 8,41 eura, a teda celková čiastka, ktorú ako spotrebiteľ mala zaplatiť predstavovala 535,28 eura, pričom do tejto celkovej čiastky bol už započítaný úrok vo výške 22,30 % ročne, t. j. 57,30 eura a poplatok za garantovanú službu v sume 77,98 eura. V zmluve je RPMN vyčíslená na 68,79 % a priemerná RPMN na 49,67 %. Termín konečnej splatnosti úveru je podľa zmluvy siedmy deň 60-teho týždňa po dni uzavretia zmluvy. Spôsob platenia splátok v zmluve nie je vyznačený.

4.2. Zároveň v ten istý deň sporové strany uzavreli zmluvu o zabezpečení splátok úveru, podľa ktorej žalobkyňi bola poskytovaná služba spočívajúca v prevzatí peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky spotrebiteľského úveru za odmenu vo výške 206 eur, ktorá tiež mala byť zaplatená v 60-tich týždenných splátkach s tým, že 59 splátok malo byť uhradených po 3,43 eura a posledná splátka vo výške 3,63 eura. Na základe uvedených zmlúv žalobkyňa celkovo zaplatila žalovanému sumu 741,28 eura, podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere sumu 535,28 eura a podľa zmluvy o zabezpečení splátok úveru sumu 206 eur, čoho dokladom je karta splátok predložená žalobkyňou, do ktorej obchodný zástupca žalovaného svojim podpisom potvrdzoval uhradenie jednotlivých splátok zo strany žalobkyne s tým, že úver bol zaplatený bez zľavy.

5.1. Dňa 18.01.2015 uzavreli strany zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyňi úver vo výške 400 eur a žalobkyňa sa zaviazala úver vrátiť v 60 týždenných splátkach s tým, že mala zaplatiť 59 splátok po 8,99 eura a poslednú splátku v sume 8,94 eura, a teda celková čiastka, ktorú ako spotrebiteľ mala zaplatiť predstavovala 539,35 eura, pričom do tejto celkovej čiastky bol už započítaný úrok vo výške 26,50 % ročne, t.j. 68,26 eura a poplatok za garantovanú službu v sume 71,09 eura. V zmluve je RPMN vyčíslená na 71,15 % a priemerná RPMN na 36,30 %. Termín konečnej splatnosti úveru je podľa zmluvy siedmy deň 60-teho týždňa po dni uzavretia zmluvy. Spôsob platenia splátok v zmluve nie je vyznačený.

5.2. Zároveň v ten istý deň sporové strany uzavreli zmluvu o poskytnutí služby komfort, podľa ktorej žalobkyňi bola poskytovaná služba informovať zákazníka o prevedení sumy úveru v prospech bankového účtu, preberať od neho peňažné sumy určené na úhrady splátok a informovať ho o prijatí úhrady splátky spotrebiteľského úveru za odmenu vo výške 206 eur, ktorá tiež mala byť zaplatená v 60-tich týždenných splátkach s tým, že 59 splátok malo byť uhradených po 3,44 eura a posledná splátka vo výške 3,04 eura.

6. Na základe uvedených zmlúv žalobkyňa celkovo zaplatila žalovanému sumu 745,35 eura, teda podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere sumu 539,35 eura a podľa zmluvy o zabezpečení splátok úveru sumu 206 eur, čoho dokladom je karta splátok predložená žalobkyňou, do ktorej obchodný zástupca žalovaného svojim podpisom potvrdzoval uhradenie jednotlivých splátok zo strany žalobkyne s tým, že úver bol zaplatený bez zľavy.

7. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie právne posúdil podľa ustanovení § 9 ods. 1, ods. 2 písm. f/, § 11 ods. 1, ods. 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, podľa ustanovení § 451 ods. 1, ods. 2 a § 456 Občianskeho zákonníka („OZ“).

8. V časti určenia bezúročnosti a bezpoplatnosti úverov, ako aj v časti určenia neplatnosti zmlúv o spotrebiteľskom úvere a v časti zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia v sume 1.373,26 eura zobrala žalobkyňa žalobu späť pred prvým pojednávaním, a preto súd v tejto časti konanie zastavil podľa § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 CSP.

9.1. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba žalobkyne v časti vydania bezdôvodného obohatenia je dôvodná, a preto jej vyhovel.

9.2. Pri rozhodovaní o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia najskôr skúmal obsah zmlúv o úvere a okolnosti, za ktorých boli uzatvorené a musel posúdiť, či uvedené zmluvy obsahujú náležitosti stanovené zákonom. Podľa názoru súdu, v zmluvách nie je jednoznačným spôsobom uvedený termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, pretože pod pojmom termín sa rozumie konkrétny dátum konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, pričom v zmluvách je tento uvedený len ako 7. deň 60-teho po dni uzavretia zmluvy. Okrem toho v zmluvách nie je uvedená výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a zmluvy obsahujú iba výšku, počet a termíny celkových splátok bez špecifikácie výšky istiny, úrokov a iných poplatkov.

10.1. Právny zástupca žalovaného vo svojom podaní zo dňa 03.03.2017 odkázal na aktuálny právny názor vyjadrený v rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15 (Home Credit Slovakia a.s. c/a Klára Bíróová) s tým, že zmluvy o spotrebiteľskom úvere obsahujú všetky náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z.z., avšak súd s týmto názorom právneho zástupcu žalobcu nesúhlasil a mal za to, že uvedený rozsudok nie je spôsobilý zmeniť doterajšiu rozhodovaciu prax všeobecných súdov, lebo pri konflikte smernice a vnútroštátneho zákona členského štátu musia vnútroštátne súdy v prvom rade skúmať, či môžu smernici priznať priamy účinok. V sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice zásadne vylúčený, a preto vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu smernici priznať aspoň účinok nepriamy, teda či môžu zákon vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice a teda eurokonformný výklad zákona však nie je absolútny, pretože takýto výklad nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, nakoľko by sa jednalo o výklad contra legem.

10.2. Podľa zákona č. 129/2010 Z.z. sa vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem iného obsahovala výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a teda zákon ide nad rámec Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES č. 2008/48 a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica, avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“.

10.3. K výkladu tohto ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. existuje konštantná judikatúra slovenských súdov, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Okrem toho v zmluvách je síce vyčíslená RPMN ako aj celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, avšak podľa názoru súdu tieto údaje nie sú vypočítané správne a hlavne RPMN je uvedená v zmluvách v neprospech spotrebiteľa a táto

skutočnosť spolu s ďalšími chýbajúcimi náležitosťami už vyššie uvedenými spôsobuje, že poskytnuté spotrebiteľské úvery sa považujú za bezúročné a bez poplatkov.

11.1. Ohľadom nesprávnosti výpočtu RPMN a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť vychádza názor súdu z toho, že popri zmluve o spotrebiteľskom úvere bola žalobkyni predložená aj Zmluva o zabezpečení splátok úveru a Zmluva o poskytnutí služby komfort, podľa ktorých mala žalobkyňa zaplatiť žalovanému odmenu za osobné preberanie splátok úveru, a teda ide o ďalšie náklady spotrebiteľa za preberanie splátok (zmluva o zabezpečení splátok úveru síce naoko nesúvisí s úverovou zmluvou, avšak zjavne bola spotrebiteľovi nanútená, keď v samotnej zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je uvedené, akým spôsobom bude spotrebiteľ splátky uhrádzať) a tieto náklady neboli započítané do nákladov uvedených v spotrebiteľských zmluvách, i keď ich musel spotrebiteľ v súvislosti s úverom zaplatiť, a preto výpočet celkových nákladov a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť nie je v zmluvách o spotrebiteľskom úvere správny a rovnako nie je potom správna ani RPMN a táto je v zmluvách uvedená v neprospech spotrebiteľa.

11.2. Súdom uvedené chýbajúce náležitosti spotrebiteľských zmlúv a nesprávne vypočítaná RPMN v neprospech spotrebiteľa majú za následok, že spotrebiteľské úvery sa považujú za bezúročné a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b/ a d/ zákona č. 129/2010 Z.z. Súd poukázal na skutočnosť, že uzatváraním zmlúv o zabezpečení splátok úveru dochádzalo zo strany žalovaného k obchádzaniu zákona, čo spôsobuje podľa § 39 OZ neplatnosť zmlúv o zabezpečení splátok úveru a pokiaľ by odmena za osobné preberanie splátok úveru bola uvedená v samotných spotrebiteľských zmluvách, tak podľa § 53 ods. 4 písm. t/ OZ (§ 879p OZ) by takáto podmienka bola neprijateľnou, a teda neplatnou a z toho dôvodu uvedenú podmienku žalovaný neuvádzal priamo v spotrebiteľských zmluvách, ale zakomponoval ju do zmluvy o zabezpečení splátok úveru a do zmluvy o poskytnutí služby komfort v snahe vyhnúť sa posúdeniu tejto podmienky v samotnej spotrebiteľskej zmluve ako podmienky neprijateľnej. V tomto prípade ide o zjavný úmysel žalovaného, a preto ak na jeho strane na základe uzavretých zmlúv o spotrebiteľských úveroch a zmluvy o zabezpečení splátok úveru ako aj zmluvy o poskytnutí služby komfort došlo k bezdôvodnému obohateniu, tak povinnosťou žalovaného je uvedené bezdôvodné obohatenie vydať žalobkyni.

12. Vzhľadom na to, že úvery poskytnuté žalobkyni žalovaným na základe vyššie uvedených zmlúv o spotrebiteľskom úvere je potrebné považovať za bezúročné a bez poplatkov, bolo povinnosťou žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie žalobkyni a ide o bezdôvodné obohatenie vo výške 686,63 eura (úver zo dňa 30.06.2014 poskytnutý vo výške 400 eur, pričom žalobkyňa zaplatila celkovo 741,28 eura a úver zo dňa 18.01.2015 poskytnutý vo výške 400 eur, pričom žalobkyňa zaplatila celkovo sumu 745,35 eura). Z toho dôvodu súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni uvedenú sumu z titulu bezdôvodného obohatenia.

13. Žalobkyňa je oslobodená od súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 2 písm. u/ Zákona č.71/1992 Zb., preto súd podľa § 2 ods. 2 cit. zákona zaviazal na zaplatenie súdneho poplatku za podanú žalobu žalovaného. Súdny poplatok predstavuje sumu 41 eur (6 % zo sumy 686,63 eura, ktorá bola priznaná žalobkyni ako bezdôvodné obohatenie) podľa položky 1 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov.

14. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, pretože obe strany mali vo veci iba čiastočný úspech, a to žalobkyňa v časti vydania bezdôvodného obohatenia a na druhej strane žalovaný bol úspešný v časti konania o určenie neplatnosti úverových zmlúv, bezúročnosti úverov a zaplatenia finančného zadosťučinenia, keďže v tejto časti bolo konanie v dôsledku späťvzatia žaloby zastavené.

15. Proti tomuto rozsudku, okrem výroku o zastavení konania, podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie podľa § 362 ods. 1 CSP s tým, že považuje napadnutý rozsudok v napadnutej časti prvého, tretieho a štvrtého výroku za nesprávny z odvolacích dôvodov, ktoré súčasne zakladajú prípustnosť tohto odvolania proti napadnutému rozsudku, a to podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ a g/ CSP.

16.1. Uviedol, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Žalovaný trvá na tom, že všetky zmluvy, ktoré sú predmetom tohto sporu sú platné a bezvadné. V

konaní tiež namietal, že ak by súd prvej inštancie považoval ktorúkoľvek zo zmlúv, ktoré sú predmetom tohto súdneho sporu za neplatnú, musel by aplikovať § 457 OZ v spojení s § 560 OZ.

16.2. Z uvedeného vyplýva, že sa v prípade aplikácie § 457 v plnej miere aplikuje synalagma podľa § 560 OZ. In concreto uvedené znamená, že domáhať sa splnenia takéhoto záväzku voči svojej osobe môže len ten, kto sám svoj záväzok splnil skôr ako protistrana, prípadne preukáže, že je pripravený ho splniť oproti plneniu protistrany (Števček, M., Dulák, A., Bajánková, J., Fečík, M., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník II. § 451 - 880. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2015, 1580s., s. 1607).

16.3. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR, spis. zn. 3Cdo/113/2007, zo dňa 25. septembra 2008: „Pokiaľ sa niekto domáha vrátenia kúpnej ceny zo zrušenej kúpnej zmluvy, súd vo výroku vyjadří vzájomný synalagmatický záväzok oboch účastníkov zrušenej kúpnej zmluvy vrátiť si navzájom prijaté plnenie. Ak zo zrušenej zmluvy plnila len jedna zmluvná strana (tak ako v tomto prípade do vyplatenia čiastočnej peňažnej náhrady vo výške 1 402 360 Sk v priebehu súdneho konania), môže sa domáhať vrátenia plnenia (resp. časti plnenia) bez toho, aby tento nárok uplatňovala ako vzájomne podmienený“.

16.4. Preto konkrétne, ak by aj súd prvej inštancie považoval (hoci nesprávne) Zmluvu o doplnkovej službe za neplatnú, mal by predsa uložiť aj povinnosť žalobcovi vrátiť žalovanému všetko čo podľa nej dostal, čiže v zmysle § 458 ods. 1 druhej vety OZ mal by tak žalobca poskytnúť žalovanému peňažné plnenie za poskytnutú doplnkovú službu na základe každej Zmluvy o doplnkovej službe. Peňažná náhrada za poskytnutú doplnkovú službu pritom pri každej Zmluve o doplnkovej službe by zodpovedala príslušnej celkovej odmene. Súd prvej inštancie sa však touto zásadnou námietkou žalovaného vôbec nezaoberal, ani žiadnym spôsobom nezdôvodnil svoj odklon od vyššie citovaného.

17.1. Súd prvej inštancie tiež vôbec právne nedôvodí, ako sa vyporiadal s argumentáciou žalovaného uvedenou v podaniach žalovaného (túto v rozsudku okresný súd len zrekapituloval (ods. 2), čo nestačí pre naplnenie zákonných požiadaviek na riadne a presvedčivé odôvodnenie; odôvodnenie napadnutého rozsudku je nekoherentné, nie je presvedčivé, pretože je nelogické a pre verejnosť (vrátane žalovaného) evidentne neprijateľné a nespravodlivé. Je predsa nelogické, nespravodlivé a nepresvedčivé, keď súd prvej inštancie založí údajnú neplatnosť Zmluvy o doplnkovej službe jedine na tom základe, že bola žalobcovi údajne nanútená (ods. 5), keď ich dobrovoľné uzatvorenie zo strany žalobcu nebolo v konaní sporné; keď súd prvej inštancie v odseku 5 odôvodnenia napadnutého rozsudku súčasne uvedie, že údajne v Zmluve o úvere je uvedená nesprávne RPMN, celková čiastka a celkové náklady, keďže údajne nezahŕňa celkovú odmenu podľa príslušnej Zmluvy o doplnkovej službe a súčasne uvedie, že Zmluva o doplnkovej službe (čiže vrátane celkovej odmeny) je neplatná.

17.2. Ak je podľa názoru súdu prvej inštancie celková odmena neplatná, nemôže byť súčasne zahrnutá do celkových nákladov; rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/113/2007, zo dňa 25. septembra 2008; Ide pritom práve o také otázky, ktoré sú pre rozhodnutie rozhodujúce, teda tie ktoré má na mysli aj napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo/238/2008, zo dňa 30. novembra 2009: „To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).“;

18.1. V konaní nebol vykonaný ani žiaden dôkaz, ktorý by aspoň spochybňoval dobrovoľnosť uzatvorenia Zmluvy o doplnkovej službe. Súd prvej inštancie založil údajnú neplatnosť Zmluvy o doplnkovej službe na takom zistení, ktoré vôbec nemá základ v súdnom spise, nenariadil v tomto ohľade vykonanie dôkazu, nedal žalovanému priestor na objasnenie takýchto nesprávnych kabinetných zistení, ani tieto nesprávne zistenia relevantným spôsobom nezdôvodnil v odôvodnení napadnutého rozsudku.

18.2. V odseku 5 odôvodnenia napadnutého rozsudku súčasne odoprel priznať priamy účinok čl. 10 ods. 2 písm. c) a h) smernice 2008/48 len na tom základe, že v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice zásadne (čiže zväčša, no nie vždy) vylúčený, neuviedol však prečo by v konkrétnom prípade mal byť priamy účinok vylúčený, keď v tomto konkrétnom prípade smernica neukladá povinnosti

jednotlivcom, ale stanovuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a v obdobných prípadoch Súdny dvor EÚ priamy účinok smernice už viackrát pripustil.

18.3. Súd prvej inštancie v ods. 5 odôvodnenia napadnutého rozsudku súčasne odoprel priznať nielen priamy, ale aj nepriamy účinok čl. 10 ods. 2 písm. c) a h) smernice 2008/48 na tom základe, že údajne by išlo o výklad *contra legem*, keď nič nenaznačuje, že by mohlo ísť a ani okresný súd nezodôvodňuje, prečo by mohlo ísť o výklad *contra legem*. Potom sa javí ako celkom arbitrárne, napríklad keď súd prvej inštancie požaduje špecifikovať v Zmluve o úvere „termín konečnej splatnosti“ až v podobe dátumu, keď požiadavkám smernice vyhovuje vyjadrenie v podobe termínu a práve nie v podobe dátumu. Rovnako sa javí ako celkom arbitrárne, keď súd prvej inštancie požaduje členenie náležitosti „výška, počet a termíny splátok“ na iba niektoré vybrané zložky s poukazom na údajný „úmysel slovenského zákonodarcu“, keď práve „úmysel slovenského zákonodarcu“ v konkrétnom prípade objasnil rozsudok Súdneho dvora EÚ, vo veci *Home Credit Slovakia, a.s. proti Klára Bíróová*, C-42/15 (ďalej len „Rozsudok HCS“).

19. Žalovaný v tomto ohľade poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci *Pfeiffer*, C-397/01 až C-403/01, body 111 a 112 a do pozornosti dáva právny názor Ústavného súdu SR vyjadrený v jeho náleze, sp. zn. I ÚS 243/2007-25, zo dňa 19. júna 2008.

20.1. K údajnému bezdôvodnému obohateniu žalovaný poznamenal, že súd prvej inštancie dospel aj k nesprávnemu právnemu posúdeniu platnosti a bezvadnosti Zmlúv o úvere a doplnkovej službe. Zmluvy, ktoré sú predmetom tohto sporu sú pritom platné, bezvadné a každá bola dobrovoľne uzatvorená; súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam o tom, že údajne žalobcovi bola Zmluva o doplnkovej službe „nanútená“.

20.2. Ako vyplýva z podanej žaloby, žalobca v žalobe nenamietal dobrovoľnú povahu Zmluvy o doplnkovej službe. V konaní nebol vykonaný ani žiaden dôkaz, ktorý by aspoň spochybňoval dobrovoľnosť uzatvorenia Zmluvy o doplnkovej službe. Súd prvej inštancie založil údajnú neplatnosť Zmluvy o doplnkovej službe na takom zistení, ktoré vôbec nemá základ v súdnom spise. Zmluva o doplnkovej službe pritom nebola podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru, žalobca o uzavretie Zmluvy o doplnkovej službe žalovaného zvlášť požiadal.

21.1. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku v odseku 5 je evidentné, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnemu skutkovému zisteniu aj k nesprávnemu právnemu posúdeniu, keď nadštandardnú doplnkovú službu podľa Zmluvy o doplnkovej službe nesprávne považoval len za údajne ďalšie náklady spotrebiteľa za preberanie splátok, *de facto* „duplicitné“ k Zmluve o úvere, v ktorej je uvedený spôsob a miesto plnenia. Súd prvej inštancie tak vôbec nepochopil podstatu nadštandardnej doplnkovej služby, ako aj to, že ju nemožno poskytovať zadarmo.

21.2. Zmluva o úvere ako aj Zmluva o doplnkovej službe sú uskutočnené v písomnej forme. Každá z uvedených zmlúv, je vyhotovená písomne na samostatnej jednej listine a z jej obsahu a spôsobu vyjadrenia je zjavné, že každá zachytáva samostatne uskutočnený dvojstranný prejav vôle jej zmluvných strán, ktorý každá jej zmluvná strana osobitne podpísala (oferta aj akceptácia, každej z týchto zmlúv je vždy na tej istej listine), ide o dva druhy zmlúv/dohôd, pričom každá zo zmlúv, ktoré sú predmetom tohto sporu je synalagmatickým záväzkom, čiže jej obsahom sú proti sebe stojace vzájomné práva a povinnosti žalobcu a žalovaného, a to konkrétne: V Zmluve o úvere proti sebe stál záväzok žalovaného (v užšom zmysle) poskytnúť žalobcovi spotrebiteľský úver (tento bol splnený) a na druhej strane stojí záväzok žalobcu vrátiť žalovanému poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť žalovanému celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, čo jasne vyplýva z § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy o úvere: „zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom,“. Z uvedeného vyplýva, že odplátou za poskytnutie spotrebiteľského úveru sú práve celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, ktoré pozostávajú z viacerých zložiek, nielen z úroku (v konkrétnom prípade aj z poplatku za garantovanú službu alebo administratívneho poplatku).

21.3. Vzhľadom na prevahu kogentných noriem v zákone č. 129/2010 Z. z., tento stanovuje presne čo sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom, a to v § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z., ktorého ustanovenia vyplýva, že celkovými nákladmi spojenými so spotrebiteľským úverom nie sú náklady na dobrovoľné doplnkové služby, ani keby boli uzatvorené

spolu so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Zmluvy, ktoré sú predmetom tohto sporu pritom boli každá uzavretá dobrovoľne (čo v konaní nebolo spochybnené a je preukázané podpismi ich zmluvných strán), a navyše tieto neboli uzavreté spolu, ale uzavretie Zmluvy o úvere časovo predchádzalo uzavretiu Zmluvy o doplnkovej službe; v Zmluve o doplnkovej službe proti sebe stál záväzok žalovaného poskytovať žalobcovi pravidelne sa opakujúcu nadštandardnú doplnkovú službu prevažne odnáškového povahy, že obchodný zástupca je po celú dobu trvania Zmluvy o doplnkovej službe pripravený sa, spravidla 60-krát, podľa aktuálnej požiadavky žalobcu kedykoľvek dostaviť, a to podľa aktuálnej požiadavky žalobcu kdekolvek v rámci mesta alebo obce pobytu žalobcu a realizovať odnášku hotovosti (peňažnej sumy) a zabezpečiť jej použitie na zodpovedajúce úhrady splátky spotrebiteľského úveru v mene žalobcu, a to spôsobom podľa Zmluvy o úvere a záväzok žalobcu zaplatiť žalovanému celkovú odmenu podľa Zmluvy o doplnkovej službe. Celková odmena v Zmluve o doplnkovej službe zodpovedala práve ekonomicky náročnej a početne opakovanej činnosti, spravidla 60-tich odnášok, niekedy však aj vo výrazne väčšom počte. Pre žalovaného by bolo výhodnejšie, keby o zmluvu o doplnkovej službe nebol zo strany spotrebiteľov taký záujem, pretože išlo pre žalovaného skôr o stratovú službu. Zaradenie tejto doplnkovej služby do ponuky žalovaného si však vyžiadali samotní spotrebiteľia (ako aj žalobca), ktorí poskytovanie tejto doplnkovej služby vnímali ako konkurenčnú výhodu žalovaného oproti službám poskytovaným bankami.

Vzájomný vzťah oboch druhov zmlúv, nie je ani taký, že by Zmluva o doplnkovej službe menila skôr uzavretú Zmluvu o úvere (t. z. Zmluva o doplnkovej službe nie je „dodatkom“ Zmluvy o úvere). Zmluva o doplnkovej službe je novým záväzkom popri Zmluve o úvere. Súčasťou Zmluvy o úvere je aj dohoda o spôsobe a mieste splácania poskytnutého úveru. Celková odmena podľa Zmluvy o doplnkovej službe tak je protiplnením len výlučne za doplnkovú službu.

22.1. Súd prvej inštancie dospel v napadnutom rozsudku k nesprávnemu skutkovému zisteniu, že údaje v Zmluve o úvere sú nesprávne uvedené celkové náklady spotrebiteľa, celková čiastka a RPMN, a to údaje dokonca v neprospech spotrebiteľa. Napadnutý rozsudok pritom vychádza z nesprávneho právneho posúdenia: § 2 písm. g) (celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom) zákona č. 129/2010 Z. z.; § 2 písm. h) (celková čiastka) zákona č. 129/2010 Z. z.; § 2 písm. i) (RPMN) v spojení s § 19 zákona č. 129/2010 Z. z.; a § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. (údajnej bezúročnosti a bez poplatkovosti Zmluvy o úvere). Na účely výpočtu celkovej čiastky a RPMN sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, ktoré sú vymedzené v § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z.

22.2. Z legálnej definície celkových nákladov tak jasne vyplýva, že zákon č. 129/2010 Z. z. rozlišuje medzi doplnkovými službami súvisiacimi so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ktoré spotrebiteľ musí navyše uzavrieť, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok a medzi tými, pri ktorých spotrebiteľ nemusí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver a aby ho získal za ponúkaných podmienok (t. z. negácia).

22.3. Žalobca nemusel uzavrieť Zmluvu o doplnkovej službe, aby na základe Zmluvy o úvere získal spotrebiteľský úver a aby ho získal za ponúkaných podmienok, teda celková odmena podľa Zmluvy o doplnkovej službe sa nezahŕňa do: určenia najvyššej prípustnej odplaty podľa § 53 ods. 6 OZ; odplata podľa každej Zmluvy o úvere aj celková odmena podľa každej Zmluvy o doplnkovej službe sú tak súlade s právnymi predpismi a dobrými mravmi; celkových nákladov spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom v zmysle § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z.; údaje v každej Zmluve o úvere o celkových nákladoch žalobcu sú tak správne; celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť; údaje v každej Zmluve o úvere o celkovej čiastke, ktorú musí žalobca zaplatiť, sú tak správne; výpočtu RPMN; údaje v každej Zmluve o úvere o výške RPMN sú tak správne.

23.1. Súd prvej inštancie dospel v napadnutom rozsudku k nesprávnemu skutkovému zisteniu, že údaje v každej Zmluve o úvere absentuje náležitosť doba trvania a termín konečnej splatnosti, následne dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, že každá Zmluva o úvere je údajne bezúročná a bez poplatkov, a následne dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, že údaje sa žalovaný bezdôvodne obohatil. Napadnutý rozsudok pritom vychádza z nesprávneho právneho posúdenia: (i) § 9 ods. 2 písm. f) (dobu trvania a termín konečnej splatnosti) zákona č. 129/2010 Z. z.; priameho a nepriameho účinku čl. 10 ods. 2 písm. c) smernice 2008/48; a § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. (údajnej bezúročnosti a bez poplatkovosti Zmluvy o úvere).

23.2. Žalovaný trvá na tom, že v každej Zmluve o úvere je prítomná aj náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z.: „dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Táto náležitosť je uvedená k každej Zmluve o úvere na jej prvej strane. Zákon č. 129/2010 Z. z. používa pojem „termín konečnej splatnosti“, nie „dátum“. V slovenskom jazyku pritom nie sú slová „termín“ a „dátum“ synonymami. Slovo „termín“ vymedzuje čas, v ktorom treba niečo splniť. Slovo „dátum“ však vymedzuje konkrétny časový údaj v podobe deň, mesiac, rok (viď Krátky slovník slovenského jazyka. 4. dopl. a upr. vyd. Bratislava: Veda 2003. 985 s.). Rozdielne používanie uvedených pojmov má v slovenskom súkromnom práve dlhodobú tradíciu a je nevyhnutnosťou v zmluvnom práve, čo je zrejším dôvodom, prečo si zákonodarca osvojil práve pojem „termín“ a nie „dátum“. Jazykový výklad danej náležitosti tak je v súlade s výkladom, ktorý poskytol Súdny dvor EÚ v Rozsudku HCS (rozsudok Súdneho dvora EÚ, vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti D., C-42/15):

„2. Článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.“

23.3. Predmetný výrok Rozsudku HCS sa vzťahuje na náležitosť zmluvy o úvere podľa čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 so zameraním na pojem „frekvencia splátok“. Ako vyplýva z odôvodnenia Rozsudku HCS tento sa tiež jasne vzťahuje aj na náležitosť podľa čl. 10 ods. 2 písm. c) smernice 2008/48: „dĺžku trvania zmluvy o úvere“, ktorá bola do právneho poriadku Slovenskej republiky transponovaná práve § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z.: „dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,“.

23.4. Vnútroštátna právna úprava tak uvedenú náležitosť nesprávne (nepresne) transponovala do vnútroštátneho poriadku SR. Sú preto splnené podmienky na uplatnenie nepriamych účinkov (tzv. uplatnenie eurokonformného výkladu) čl. 10 ods. 2 písm. c) smernice 2008/48, a tak je prípustné vnútroštátnu právnu normu § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. vykladať (a to aj so spätným účinkom) iba vo svetle smernice 2008/48 tak, že nestanovuje požiadavku uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere konkrétny dátum (deň, mesiac, rok) konečnej splatnosti (v danom prípade je aplikovateľný nielen nepriamy účinok, ale aj priamy účinok príslušnej právnej normy práva EÚ, keďže táto právna norma neupravuje povinnosti v horizontálnej rovine, ale náležitosti zmluvy, žalovaný je však toho názoru, že nepriamy účinok by mal byť v tomto prípade uprednostnený). Obsah a výklad tejto náležitosti tak záväzným spôsobom objasnil Súdny dvor EÚ v Rozsudku HCS, v dôsledku čoho ku dnešnému dňu už došlo k zjednoteniu súdnej praxe v Slovenskej republike vo výklade tejto náležitosti tak, že v zmluvách o spotrebiteľskom úvere postačí uviesť termín konečnej splatnosti, a nevyžaduje sa uviesť tento termín v podobe dátumu. Súdna prax teda už teda jednotne aplikuje eurokonformný výklad.

24.1. Súd prvej inštancie dospel v napadnutom rozsudku k nesprávnemu skutkovému zisteniu, že údajne v každej Zmluve o úvere absentuje náležitosť výška, počet a termíny splátok, následne dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, že každá Zmluva o úvere je údajne bezúročná a bez poplatkov, a následne dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, že údajne sa žalovaný bezdôvodne obohatil. Napadnutý rozsudok pritom vychádza z nesprávneho právneho posúdenia: § 9 ods. 2 písm. k) (výška, počet a termíny splátok) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia každej Zmluvy o úvere; priameho a nepriameho účinku čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48; a § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. (údajnej bezúročnosti a bez poplatkovosti Zmluvy o úvere). Žalovaný trvá na tom, že v každej Zmluve o úvere je prítomná aj náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) (teraz písm. l)) zákona č. 129/2010 Z. z.: „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“.

24.2. Podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky „nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Od 1. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej

úpravy jeho eurokonformným výkladom“ (uznesenie z 22. februára 2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017). Z uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR je zrejmé, že bližšie nešpecifikovaná „konštantná judikatúra slovenských súdov“ (ods. 5), na ktorú poukazoval okresný súd v napadnutom rozsudku je prekonaná a závery okresného súdu vo vzťahu k možnostiam aplikácie rozhodnutia Súdneho dvora úplne nesprávne. Výklad daného ustanovenia len jazykovým výkladom pri použití extrémne formalistického zužujúceho výkladu (teda výklad, ktorý nesprávne aplikoval súd prvej inštancie) je neprípustný. Tento formalisticky zužujúci jazykový výklad je tiež v rozpore s oficiálnym stanoviskom Slovenskej republiky, rozhodnutiami všeobecných súdov, aj nedávnym zjednocujúcim stanoviskom Národnej banky Slovenska (Informácia odboru ochrany finančných spotrebiteľov Národnej banky Slovenska z 18. apríla 2017 k aplikačným dôsledkom rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti D.).

24.3. Takýto záver potvrdzuje napríklad tiež aj rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19. septembra 2012, sp. zn. 17Co/151/2012, v ktorom sa konštatuje, že „ustanovenie v znení „zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, nemožno vykladať tak, že by dodávateľ v rámci zmluvy o spotrebiteľskom úvere musel samostatne uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, samostatne výšku, počet a termíny splátok úrokov a samostatne výšku počet a termíny splátok iných poplatkov“.

25.1. Zákon č. 129/2010 Z. z. v § 2 písm. g) zaviedol špeciálnu definíciu odplaty pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere pomocou pojmu celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, ktorá v sebe zahŕňa napríklad aj provízie, dane, poistné a podobne. Tieto konkrétne náklady spotrebiteľa však vôbec nie sú spomínané v § 9 ods. 2 písm. k) (teraz písm. l)) zákona č. 129/2010 Z. z., teda za použitia zužujúceho výkladu, ktorý nesprávne aplikoval súd prvej inštancie, by to znamenalo, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere by veriteľ síce musel uviesť výšku, počet a termíny splátok istiny, výšku, počet a termíny splátok úrokov a výšku, počet a termíny splátok iných poplatkov, no nemusel by uviesť napríklad výšku, počet a termíny splátok provízií, výšku, počet a termíny splátok daní, výšku, počet a termíny splátok poistného, a dokonca by nemusel ani len uviesť výšku, počet a termíny celkovej splátky. Pokiaľ by sa teda poskytli spotrebiteľovi len údaje, ktoré požaduje súd prvej inštancie, znamenalo by to v mnohých prípadoch, že by spotrebiteľ vôbec nevedel kedy a koľko má platiť. Za použitia argumentu *reductio ad absurdum* v rámci logického výkladu, je tak takýto výklad súdu prvej inštancie pre jeho absurdné dôsledky vylúčený.

25.2. Uvedený dôkaz preukazuje, že zužujúci jazykový výklad, ktorý nesprávne aplikoval súd prvej inštancie je neprípustný. Z vykonaného dôkazu je však zrejmý logický výklad danej právnej normy. Za použitia logického výkladu je potrebné danú právnu normu interpretovať v časti výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ako výška, počet a termíny splátok bez ohľadu na to, čo je predmetom daných splátok. Takýto logický výklad, je zároveň tiež identický s výkladom historickým, teleologickým a teda aj s eurokonformným výkladom, pretože ako jediný je súladný s výkladom, ktorý k danej náležitosti poskytol Súdny dvor v Rozsudku HCS: „3. Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.“. Súdny dvor EÚ pripomína, že čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa. Rovnako pripomína, že z čl. 10 ods. 2 písm. i) a z čl. 10 ods. 3 smernice 2008/48 vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Následne dôvodí, že vzhľadom na jasné znenie týchto ustanovení je potrebné konštatovať, že smernica 2008/48 nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky (body 52 až 54).

25.3. Vnútroštátna právna úprava tak uvedenú náležitosť nesprávne (nepresne) transponovala do vnútroštátneho právneho poriadku SR. Sú preto aj v tomto prípade splnené podmienky na uplatnenie nepriamych účinkov (tzv. uplatnenie eurokonformného výkladu) čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48, a tak je prípustné vnútroštátnu právnu normu § 9 ods. 2 písm. k) (teraz písm. l)) zákona č. 129/2010 Z. z. vykladať (a to aj so spätným účinkom) už iba vo svetle smernice 2008/48, tak že nestanovuje požiadavku uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere rozpis každej jednotlivéj splátky na úrok, istinu

a iné poplatky (t. z. amortizačnú tabuľku). V tomto prípade je aplikovateľný nielen nepriamy účinok, ale aj priamy účinok príslušnej právnej normy práva EÚ, keďže táto právna norma neupravuje povinnosti v horizontálnej rovine, ale náležitosti zmluvy, žalovaný je však toho názoru, že nepriamy účinok by mal byť aj v tomto prípade uprednostnený.

25.4. Žalovaný zdôraznil, že k dnešnému dňu došlo už k zjednoteniu súdnej praxe v Slovenskej republike vo výklade tejto náležitosti tak, že v zmluvách o spotrebiteľskom úvere postačí uviesť výšku, počet a termíny splátok, čiže frekvenciu splátok, no nevyžaduje sa rozpis splátok na istinu, úroky a iné poplatky, teda nevyžaduje sa v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť amortizačnú tabuľku. Súdna prax teda už jednotne aplikuje eurokonformný výklad. Žalovaný je toho názoru, že odkaz súdu prvej inštancie na akúkoľvek staršiu (prekonanú) rozhodovaciu činnosť, je tak celkom nesprávny.

26.1. Žalovaný, hoci samostatne namieta nesprávne rozhodnutie vo veci samej, osobitne namieta aj nesprávnosť tretieho a štvrtého výroku napadnutého rozsudku zvlášť aj z toho dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku úspechu vo veci vo vzťahu k náhrade trov konania podľa § 255 ods. 2 CSP a k povinnosti zaplatiť súdny poplatok podľa § 2 ods. 2 zákona SNR č. 71/1992 Zb.

26.2. Žalovaný pripomína, že pomer úspechu žalobcu a úspechu žalovaného vyplývajúci z napadnutého rozsudku je v prospech žalovaného bez ohľadu na podané odvolanie. Žalovaný predsa bol v konaní úspešný minimálne v časti, v ktorej súd konanie zastavil (t. j. v časti o určenie, že úver na základe zmluvy č. XXXXXXXXXX a na základe zmluvy č. XXXXXXXXXX je bezúročný a bez poplatkov, v časti určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 30.06.2014, v časti určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 18.01.2015 a v časti zaplata priramaného finančného zadosťučinenia v sume 1.373,26 EUR). Vychádzajúc z výrokovej časti napadnutého rozsudku je tak nepochybné, že žalovaný nemôže byť zaviazaný k náhrade súdneho poplatku, pričom žalobca mal byť naopak zaviazaný k náhrade trov konania žalovaného minimálne v rozsahu konania, ktoré zobral späť a tak zaviniel procesne jeho zastavenie, pričom s ohľadom na odvolaciu argumentáciu by žalovaný mal byť úspešný vo vzťahu k náhrade trov konania v rozsahu 100%. Z tohto dôvodu by nemal byť ani zaviazaný uhradiť súdny poplatok.

27. Žalovaný namieta, že všetky nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie a jeho nesprávne právne posúdenia v otázkach rozhodných pre rozhodnutie vo veci samej sú všetky postihnuté prehnane formalistickým postupom cieleným na odňatie účinkov žalobcom dobrovoľne a informovane uzatvorených zmlúv na bagatelnom základe. Plne rešpektuje právu úpravu ochrany spotrebiteľa, táto však nemôže zdôvodňovať absurdne sprísnený výklad bežne zaužívaných právnych inštitútov len voči žalovanému. Prístup súdu prvej inštancie sa miňa zmyslu právnej úpravy ochrany spotrebiteľa a je neudržateľný. Považuje prístup súdu prvej inštancie v tomto súdnom spore za natoľko nespravodlivý, že je presvedčený, že súd prvej inštancie by bez ohľadu na znenie spotrebiteľských zmlúv, ktoré by boli predmetom sporu, za každých okolností rozhodol v prospech spotrebiteľa.

28.1. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalovaný navrhol, aby odvolací súd vyniesol nasledovný rozsudok: I. Rozsudok Okresného súdu Topoľčany, č. k. 9C/5/2017-143, zo dňa 27. februára 2018 sa v napadnutej časti mení tak, že súd žalobu v celom rozsahu zamietá a žalovanému sa voči žalobcovi priznáva náhrada trov konania v rozsahu 100%, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením. II. Žalovanému sa priznáva voči žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

28.2. Žalovaný navrhol, aby v prípade, že odvolací súd dospeje k záveru, že nie sú dané dôvody pre zmenu napadnutého rozsudku, rozhodol tak, že vydá nasledovné uznesenie: Rozsudok Okresného súdu Topoľčany, č. k. 9C/5/2017-143, zo dňa 27. februára 2018 sa v napadnutej časti zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Topoľčany na ďalšie konanie.

29. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že popiera tvrdenie žalovaného a súhlasí s rozhodnutím okresného súdu, ktorý správne právne vec posúdil.

30.1. Krajský súd v Nitre (ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP) preskúmal rozsudok v jeho napadnutej časti ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl.

CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku zverejnil na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke dňa 18.01.2019 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku vo veci samej ako aj závislých výrokoch o poplatkovej povinnosti a o náhrade trov konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

30.2. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

31. Odvolací súd zistil z obchodného registra a z oznámenia žalovaného o odvolaní plnej moci zo dňa 30.07.2018, že v priebehu odvolacieho konania, od 04.04.2018, žalovaný zmenil obchodné meno a vstúpil do likvidácie a dňa 09.07.2018 odvolal plnomocenstvo udelené advokátskej kancelárii De minimis, spol. s r.o., so sídlom Bratislava, Lovinského 22.

32.1. K vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd poznamenáva, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

32.2. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003).

32.3. Pri posudzovaní platnosti spotrebiteľskej zmluvy sa všeobecné súdy musia zaoberať celkovou vyváženosťou práv účastníkov zmluvy a vychádzať z princípu ochrany spotrebiteľa ako jedného z kľúčových princíпов súčasného občianskeho práva. Opačný postup vedie k porušeniu práva na spravodlivý proces zaručenému článkom 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (nález Ústavného súdu Českej republiky z 1. novembra 2016, č. k. I. ÚS 913/16)

33.1. Podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z., v znení účinnom ku dňu uzavretia oboch zmlúv o spotrebiteľskom úvere zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

33.2. Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ (§ 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 30.06.2014 a zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 18.01.2015).

34.1. Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať (§ 451 ods. 1 OZ).

34.2. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov (§ 451 ods. 2 OZ).

34.3. Predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu (§ 456 OZ).

34.4. Ak je zmluva neplatná, alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal (§ 457 OZ).

35.1. Podľa § 11 ods. 1 písm. d) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v znení platnom v čase uzavretia zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

35.2. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

35.3. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

36.1. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

36.2. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

37.1. Pre spotrebiteľský úver sa v ZoSÚ z hľadiska formálnych náležitostí vyžaduje písomná forma zmluvy a obsahové náležitosti zmluvy sú vymedzené v § 9 ods. 2 ZoSÚ. Vyššie citované ustanovenie § 11 ods. 1 ZoSÚ vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ide vlastne o špeciálnu právnu úpravu absolútnej neplatnosti právneho úkonu. Tým, že zákon nedodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutnými podstatnými obsahovými náležitosťami zmluvy. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k esenciálnym, teda k podstatným obsahovým náležitosťiam zmluvy. Pokiaľ zmluva uzatvorená medzi účastníkmi niektorú z náležitostí vymenovaných v § 11 ods. 1 ZoSÚ neobsahuje, nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma a poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

37.2. Uvedený výklad zodpovedá zmyslu a účelu Zákona č. 129/2010 Z. z.. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Tento výklad dopadá aj na zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle citovaného zákona s poukazom na § 1 ods. 8 ZoSÚ, kde je vyjadrená subsidiarita Občianskeho zákonníka, ako aj subsidiarita osobitných predpisov.

38.1. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá predstavovala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav.

38.2. Práve z vyššie uvedeného dôvodu bol prijatý Zákon č. 129/2010 Z. z. a ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme, sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatnosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu. Medzi takéto ustanovenia nepochybne patrí uvedenie konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ) a uvedenie výšky a počtu termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ). Na to, aby bol považovaný spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ stačí, že chýba jeden z údajov vymedzených v tomto ustanovení. Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, čo bolo zistené aj v tejto preskúmvanej veci a už len táto

skutočnosť, ktorou sa prvoinštančný súd správne zaoberal, zakladá vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

38.3. Účelom náležitostí ustanovenej v § 9 ods. 2 písm. k/ Zákona č. 129/2010 Z. z. je, aby spotrebiteľ vedel rozlíšiť aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, čo mu tiež umožňuje zorientovať sa v danej situácii, pretože potom nie je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a ďalšie poplatky, teda odplatu navrhovateľa. Keďže v zmluve nie je náležite určené, v akej časti má byť započítaná splátka na istinu, v akej časti na úrok z istiny, alebo poplatku, spotrebiteľ by nemal vedomosť v akej časti má zaplatenú istinu (v akej časti ju veriteľ započítal na zaplatenie istiny) a v akej časti ostatné poplatky. Práve i z tohto dôvodu zákonodarca uvedené označil ako podstatnú náležitosť spotrebiteľskej zmluvy o úvere, bez ktorého uvedenia sa považuje úver za bezúročný a bez poplatkov. Keďže uvedené údaje zmluva uzatvorená medzi účastníkmi, ako správne konštatoval súd prvej inštancie, neobsahuje, nemožno potom konštatovať splnenie písomnej formy zmluvy vo vzťahu k týmto podstatným náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere, preto oba poskytnuté úvery žalovaným žalobkyni je potrebné považovať za bezúročné a bez poplatkov.

39. Na podporu vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd poukazuje na to, že Banková rada Národnej banky Slovenska ako druhostupňový orgán príslušný podľa § 32 ods. 1 zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov rozhodnutím zo dňa 3. júla 2018 č. sp. NBS1-000-023-846 podľa § 32 ods. 2 zákona o dohľade nad finančným trhom prvostupňové rozhodnutie Národnej banky Slovenska, útvaru dohľadu nad finančným trhom sp. č. NBS1-000-001-402, č. z. 100-000-052-913 zo dňa 17. 8. 2017 zmenila takto: „Národná banka Slovenska - podľa ustanovení § 35f ods. 1 písm. a) v spojení s § 35h ods. 1 zákona o dohľade nad finančným trhom - spoločnosti Endepro, s.r.o. v likvidácii [do 3. 4. 2018 s pôvodným obchodným menom: Provident Financial, s.r.o.; IČO: 35805731; sídlo: Mlynské nivy 49, 821 09 Bratislava 2; ďalej tiež len „účastníčka konania“, „spoločnosť Provident Financial - Endepro“ alebo „spoločnosť Provident Financial“] ukladá pokutu 90 000 eur (slovom: deväťdesiat tisíc eur) za porušenie práv finančných spotrebiteľov a za porušenie povinnosti v oblasti ochrany finančných spotrebiteľov podľa osobitných predpisov v období od 14. 10. 2015 do 24. 2. 2016, ktoré boli zistené Národnou bankou Slovenska, útvarom dohľadu nad finančným trhom v rámci uskutočnenia dohľadu na mieste v období od 14. 10. 2015 do 9. 8. 2016 nad činnosťou spoločnosti Provident Financial - Endepro patriacej medzi dohliadané subjekty v oblasti ochrany finančných spotrebiteľov (teraz účastníčkou konania) s využitím kontrolného zaobstarávania finančných služieb (spotrebiteľských úverov) pod utajenou identitou, a to konkrétne za tieto porušenia: 1.porušenia ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a) zákona o ochrane spotrebiteľov tým, že účastníčka konania po uzatvorení zmlúv o spotrebiteľských úveroch medzi ňou a spotrebiteľmi (členmi dohliadacieho tímu), ku ktorému došlo v rámci kontrolného zaobstarania finančnej služby, svojimi listami „Evidencia platieb“ oznámila bez právneho dôvodu spotrebiteľom (členom dohliadacieho tímu) odlišné (skoršie) dátumy prvých splátok spotrebiteľského úveru ako mali byť podľa uzatvorených zmlúv o spotrebiteľských úveroch, a to: a)podľa Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX z 15. 10. 2015 uzavretej medzi účastníčkou konania a členkou dohliadacieho tímu - XXXX XXXXXX mal byť dátumom prvej splátky spotrebiteľského úveru 29. október 2015, pričom však účastníčka konania listom „Evidencia platieb“ z 20. 10. 2015 oznámila menovanej ako dátum prvej splátky spotrebiteľského úveru 26. október 2015; b)podľa Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo 16. 10. 2015 uzavretej medzi účastníčkou konania a členom dohliadacieho tímu - XXXXX XXXXXX mal byť dátumom prvej splátky spotrebiteľského úveru 30. október 2015, pričom však účastníčka konania listom „Evidencia platieb“ z 21. 10. 2015 oznámila menovanému ako dátum prvej splátky spotrebiteľského úveru 27. október 2015; c)podľa Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo 16. 10. 2015 uzavretej medzi účastníčkou konania a členom dohliadacieho tímu - XXXXX XXXXXX mal byť dátumom prvej splátky spotrebiteľského úveru 30. október 2015, pričom však účastníčka konania listom „Evidencia platieb“ z 20. 10. 2015 oznámila menovanému ako dátum prvej splátky spotrebiteľského úveru 27. október 2015; 3 d) podľa Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX z 19. 10. 2015 uzavretej medzi účastníčkou konania a členom dohliadacieho tímu - XXXXX XXXXXX mal byť dátumom prvej splátky spotrebiteľského úveru 2. november 2015, pričom však účastníčka konania listom „Evidencia platieb“ z 20. 10. 2015 oznámila menovanému ako dátum prvej splátky spotrebiteľského úveru 30. október 2015; 2. ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c) zákona o ochrane spotrebiteľov tým, že účastníčka konania v období od 14. 10. 2015 do 22. 10. 2015 najmenej v 2370 uzavretých zmluvách o spotrebiteľskom úvere a zmluvách o úvere podľa § 1 ods. 3 písm. l)

zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej tiež len „zákon o spotrebiteľských úveroch“ alebo „zákon č. 129/2010 Z. z.“), spolu s ktorými uzavrela so spotrebiteľmi zmluvy o poskytnutí služby Komfort, sa dopustila použitia nekalej obchodnej praktiky formou klamlivého konania podľa § 8 ods. 1 písm. d) zákona o ochrane spotrebiteľov tak, že účastníčka konania v zmluvách o spotrebiteľskom úvere uvádzala nepravdivú informáciu vo vzťahu k cene produktu spočívajúcu v nezarátavaní nákladov zo zmlúv o poskytnutí služby Komfort do celkových nákladov spotrebiteľského úveru na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) podľa ustanovenia § 19 zákona o spotrebiteľských úveroch a odplaty podľa § 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej tiež len „nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z.“), v dôsledku čoho účastníčka konania uvádzala ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN) spotrebiteľského úveru a odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov v nižšej výške v porovnaní so skutočnou celkovou výškou spotrebiteľského úveru, ale taktiež v zmluvách o spotrebiteľskom úvere a zmluvách o poskytnutí služby Komfort uzavretých účastníčkou konania so spotrebiteľmi (členmi dohliadacieho tímu), ku ktorému došlo v rámci kontrolného zaobstarávania finančných služieb pod utajenou identitou podľa § 8 ods. 2 písm. f) zákona o dohľade nad finančným trhom, a to: a) v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 612604700 z 15. 10. 2015 uzavretej medzi účastníčkou konania a členkou dohliadacieho tímu - XXXX XXXXXXXX, spolu s ktorou účastníčka konania uzavrela s menovanou dňa 15. 10. 2015 Zmluvu o poskytnutí služby Komfort; b) v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 612709427 zo 16. 10. 2015 uzavretej medzi účastníčkou konania a členom dohliadacieho tímu - XXXXX XXXXXXXX, spolu s ktorou účastníčka konania uzavrela s menovaným dňa 16. 10. 2015 Zmluvu o poskytnutí služby Komfort; c) v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo 16. 10. 2015 uzavretej medzi účastníčkou konania a členom dohliadacieho tímu - XXXXX XXXXXXXX, spolu s ktorou účastníčka konania uzavrela s menovaným dňa 16. 10. 2015 Zmluvu o poskytnutí služby Komfort; d) v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX z 19. 10. 2015 uzavretej medzi účastníčkou konania a členom dohliadacieho tímu - XXXXX XXXXXXXX, spolu s ktorou účastníčka konania uzavrela s menovaným dňa 19. 10. 2015 Zmluvu o poskytnutí služby Komfort; 3. ustanovenia § 3 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 2 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľov tým, že účastníčka konania v období od 14. 10. 2015 do 22. 10. 2015 najmenej v 2082 uzavretých zmluvách o spotrebiteľskom úvere so splatnosťou 60 týždňov, spolu s ktorými účastníčka konania uzavrela so spotrebiteľmi zmluvy o poskytnutí služby Komfort, prekročila najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať od spotrebiteľa podľa ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov) v spojení s ustanovením § 1a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ale taktiež v zmluvách o spotrebiteľskom úvere a zmluvách o poskytnutí služby Komfort uzavretých účastníčkou konania so spotrebiteľmi (členmi dohliadacieho tímu), ku ktorému došlo v rámci kontrolného zaobstarávania finančných služieb pod utajenou identitou podľa § 8 ods. 2 písm. f) zákona o dohľade nad finančným trhom, a to: a) v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX z 15. 10. 2015 uzavretej medzi účastníčkou konania a členkou dohliadacieho tímu - XXXX XXXXXXXX, spolu s ktorou účastníčka konania uzavrela s menovanou dňa 15. 10. 2015 Zmluvu o poskytnutí služby Komfort; b) v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo 16. 10. 2015 uzavretej medzi účastníčkou konania a členom dohliadacieho tímu - XXXXX XXXXXXXX, spolu s ktorou účastníčka konania uzavrela s menovaným dňa 16. 10. 2015 Zmluvu o poskytnutí služby Komfort; c) v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo 16. 10. 2015 uzavretej medzi účastníčkou konania a členom dohliadacieho tímu - XXXXX XXXXXXXX, spolu s ktorou účastníčka konania uzavrela s menovaným dňa 16. 10. 2015 Zmluvu o poskytnutí služby Komfort; d) v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX z 19. 10. 2015 uzavretej medzi účastníčkou konania a členom dohliadacieho tímu - XXXXX XXXXXXXX, spolu s ktorou účastníčka konania uzavrela s menovaným dňa 19. 10. 2015 Zmluvu o poskytnutí služby Komfort. Spoločnosť Endepro, s.r.o. v likvidácii [do 3. 4. 2018 s pôvodným obchodným menom: Provident Financial, s.r.o.; IČO: 35805731; sídlo: Mlynské nivy 49, 821 09 Bratislava 2] je povinná uloženú pokutu, ktorej výnos je príjmom štátneho rozpočtu SR, zaplatiť do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia na príslušný účet Úradu vládného auditu vedený v Štátnej pokladnici.“ Banková rada Národnej banky Slovenska zároveň rozklad zo dňa 11. 9. 2017, ktorý podala spoločnosť Provident Financial - Endepro, zamietla.

40. Aj z uvedeného rozhodnutia Bankovej rady Národnej banky Slovenska vyplýva, že žalovaný, tak ako aj v tejto odvolacím súdom preskúmvanej veci, sa dopustil použitia nekalej obchodnej praktiky formou klamlivého konania podľa § 8 ods. 1 písm. d) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, keď v zmluvách o spotrebiteľskom úvere uvádzal nepravdivú informáciu vo vzťahu k cene

produktu spočívajúcu v nezarátavaní nákladov zo zmlúv o poskytnutí služby Komfort do celkových nákladov spotrebiteľského úveru na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) podľa ustanovenia § 19 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách a odplaty podľa nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., v dôsledku čoho uvádzal ročnú percentuálnu mieru nákladov spotrebiteľského úveru a odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov v nižšej výške v porovnaní so skutočnou celkovou výškou spotrebiteľského úveru, ale taktiež v zmluvách o spotrebiteľskom úvere a zmluvách o poskytnutí služby Komfort uzavretých so žalobkyňou prekročila najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno požadovať pri poskytnutí peňažných prostriedkov od spotrebiteľa podľa § 53 ods.6 Občianskeho zákonníka. RPMN Umožňuje porovnanie výhodnosti úverov/pôžičiek z pohľadu relatívnej nákladovosti, pretože percentuálne vyjadruje priebežnú zaťaženosť spotrebiteľa splácaním úveru/pôžičky na ročnom základe. Je to lepší ukazovateľ ako úroková sadzba, lebo ma pravidlá jednotnej kalkulácie a zahŕňa všetky odplaty.

41.1. Z uvedených dôvodov, keďže súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že obe zmluvy uzatvorené medzi žalobkyňou a žalovaným neobsahujú náležitosti uvedené v § 9 ods. 1 písm. k/ Zákona č. 129/2010 Z. z., čo v dôsledku ust. § 11 ods. 1 písm. b/ znamená, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti odvolaním žalovaného (v ktorej žalobe žalobkyne vyhovel) ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

41.2. Odvolanie žalovaného nebolo dôvodné a žalobkyňa v konaní preukázala, že má nárok na žalovanú výšku bezdôvodného obohatenia, pretože žalovaný mal nárok len na vrátenie poskytnutého úveru. Prvoinštančný súd založil svoje rozhodnutie na správnom skutkovom zistení, že žalovaný úhrady za Zmluvu o poskytnutí služby Komfort a Zmluvu o zabezpečení splátok úveru do hodnoty RPMN úverovej zmluvy nezahrnul, hoci platby za službu poskytnutú pri splácaní úveru náklady na úver zvyšujú. Z toho dôvodu bola v úverovej zmluve nesprávne uvedená hodnota RPMN, čo je v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch dôvodom, že oba posudzované spotrebiteľské úvery sa považujú za bezúročné a bez poplatkov. Žalovaný nespochybnil skutkový záver, že odplata za Zmluvu o zabezpečení splátok úveru a za Zmluvu o poskytnutí služby Komfort nebola zahrnutá do hodnoty RPMN zmlúv o úvere, čo v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch robí zmluvu bezúročnou a bez poplatkov. Zo záveru o absolútnej neplatnosti zmluvy o zabezpečení splátok úveru a zmluvy o poskytnutí služby Komfort nemožno vyvodit', že údaj o RPMN bol v úverovej zmluve uvedený správne. Žalovaný mal v dôsledku porušenia zmluvných povinností nárok len na vrátenie úveru bez úrokov a poplatkov. Žalovaný nevyvrátil skutkové a nesporné zistenie, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 30.6.2014 č. XXXXXXXXXX a Zmluva o zabezpečení splátok úveru z toho istého dňa, ako aj Zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 18.01.2015 č. XXXXXXXXXX . a Zmluva o poskytnutí služby Komfort z tohto istého dňa boli na sebe vzájomne závislé, čo je preukázané tým, že úverové zmluvy aj súvisiace zmluvy o poskytnutí služby Komfort so žalobkyňou uzavrel žalovaný a nie finančný sprostredkovateľ, ktorý konal za žalovaného. Za doplnkovú službu komfort bola žalobkyňa povinná platiť odmenu osobitne, hoci platba bola zahrnutá do jednotlivých splátok úveru a zástupca žalovaného mal pri uzavretí zmluvy aj pri výbere splátok vlastný ekonomický záujem. Je nelogické, keď žalovaný ako poskytovateľ úveru odôvodňuje vyšší úrok rizikovosťou splácania úveru, ale súčasne spotrebiteľovi nanucuje službu, s ktorou vznikajú spotrebiteľovi dodatočné náklady, ktoré zvyšujú rizikovosť splácania úveru a teda odôvodnenie vyššieho úroku za poskytnutie peňažných prostriedkov.

42. Odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie bol povinný podrobiť preskúmaniu obe spotrebiteľské zmluvy a na ne naviazané doplnkové zmluvy z hľadiska predpísaných náležitostí, medzi ktoré patrí aj posúdenie správnosti hodnoty RPMN v úverovej zmluve. Okresný súd vysvetlil, že uvedená hodnota RPMN nebola uvedená správne, lebo nezohľadnila odplatu za doplnkovú službu, hoci zmluva o službe komfort bola podmienkou poskytnutia úveru v prípade, že klient mal záujem o okamžité vyplatenie úveru. Vzhľadom na podmienky, za ktorých bol ochotný poskytnúť žalobkyňu úver, žalovanému nič nebránilo zahrnúť náklady týkajúce sa podmienok splátok úveru do RPMN správne.

43.1. Bezdôvodné obohatenie v zmysle citovanej právnej úpravy je konštruované ako záväzkový vzťah (veľmi podobný zodpovednostnému vzťahu) medzi tým, kto sa na úkor iného obohatil, a tým, na úkor koho sa niekto obohatil. Bezdôvodné obohatenie je v zmysle citovanej úpravy konštruované ako predmet plnenia, ktorý sa má vydať. Platí všeobecná zásada, že ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí toto obohatenie vydať. Dôvodom vzniku záväzku je získanie bezdôvodného obohatenia

na úkor iného. Takto vzniká záväzkový vzťah medzi tým, kto sa bezdôvodne obohatil, a ktorý je povinný bezdôvodné obohatenie vydať a medzi tým, na úkor koho sa niekto obohatil, a ktorý má právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, aj keď to zákon výslovne neustanovuje.

43.2. Zákon upravuje viacero foriem bezdôvodného obohatenia, pričom jedným z nich je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu. Ide o také plnenie, kde od začiatku nebol právny dôvod na plnenie. Znamená to, že sa plnilo, hoci chýbala právna skutočnosť, najmä zmluva, na základe ktorej sa spravidla plní. Takáto situácia môže nastať vtedy, keď sa účastník domnieva, že uzavrel zmluvu, hoci ju neuzavrel, ale k plneniu došlo. Majetkový prospech môže vzniknúť aj plnením z neplatného právneho úkonu spravidla z neplatnej zmluvy. Zákon jasne hovorí, že predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať a túto povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie má ten, kto ho získal na úkor iného. Subjektom, ktorý má právo žiadať vydať bezdôvodné obohatenie je ten, na úkor koho sa niekto bezdôvodne obohatil.

44. Prvoinštančný súd správne uzavrel, že bolo povinnosťou žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie žalobkyni plnením bez právneho dôvodu v sume 686,63 eura, keďže žalobkyni žalovaný poskytol dňa 30.06.2014 spotrebiteľský úver vo výške 400 eur a žalobkyňa žalovanému zaplatila 741,28 eura a dňa 18.01.2015 jej žalovaný poskytol spotrebiteľský úver vo výške 400 eur a žalobkyňa žalovanému zaplatila sumu 745,35 eura.

45. Odvolací súd ďalej poukazuje na ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) v platnom znení, podľa ktorého spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Sporné poplatky (administratívny poplatok, poplatok za zabezpečenie splátok úveru) nie sú úrokmi, ale poplatkami, ktorým by v štandardných úverových vzťahoch mali korešpondovať náklady za plnenia skutočne vykonané v prospech spotrebiteľa, v jeho záujme a teda nepochybne, na skvalitnenie služby. Žalovaný sa spornými administratívnymi poplatkami snaží sledovať tzv. doplnkovú službu.

46. So zreteľom na uvedené, odvolací súd dáva do pozornosti ust. § 9 ods. 10 zákona č. 129/2010 Z. z., účinného v čase uzatvorenia oboch spotrebiteľských zmlúv, v zmysle ktorého veriteľovi sa zakazuje požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu spotrebiteľského úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený spotrebiteľský úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo poskytnutia spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok; to neplatí, ak ide o účet podľa § 708 až 715 Obchodného zákonníka, osobitného zákona 18a) alebo o osobitnú službu, ktorá nie je podmienkou úverového vzťahu a ktorej podmienkou poskytnutia je písomný súhlas spotrebiteľa.

47. Získanie spotrebiteľského úveru nemožno podmieniť uzavretím vzájomnej závislej zmluvy, s výnimkou poisťovnej zmluvy alebo zmluvy o zabezpečení záväzku spotrebiteľa ručením, zrážkami zo mzdy a z iných príjmov alebo záložným právom dojednaných za podmienok ustanovených zákonom, ak je to primerané vzhľadom na spotrebiteľský úver a okolnosti jeho poskytnutia.

48. Odvolací súd poznamenáva, že je právne bezvýznamné, aká terminológia sa použije na označenie platby za zabezpečenie splátok úveru (odmena/poplatok). Dôležité je, že ide o plnenie za doplnkovú službu, ktorou žalovaný prostredníctvom svojich zástupcov hotovostne inkasuje splátky spotrebiteľského úveru. Z materiálneho hľadiska ide o platbu spojenú s poskytnutím úveru a predstavuje poplatok. Problémom a dôvodom neprijateľnosti poplatku je jeho netransparentnosť a nepríjemná výška, výrazne presahujúca náklady žalovaného na uvedenú doplnkovú službu a obchádzanie skutočných úrokov a skutočnej RPMN. Ak by poplatok bol zahrnutý v RPMN, jej celková výška by bola omnoho vyššia ako bolo uvedené. Uvedený poplatok sa totiž svojim rozsahom približuje súčtu úrokov a administratívneho poplatku, pričom v niektorých prípadoch aj tento súčet prevyšuje. Ak poplatok za zabezpečenie splátok úveru podstatne a v rozpore s akoukoľvek logikou, nepríjemne prevyšuje náklad na doplnkovú službu, ktorej plneniu korešponduje, ide o exces pri používaní inštitútu poplatku.

49. K odvolacej námietke žalovaného, že ak súd prvej inštancie dospel k záveru o neplatnosti doplnkovej zmluvy, potom mohol rozhodnúť o vydaní bezdôvodného obohatenia z týchto zmlúv len v situácii, kedy

by mu bolo známe, aká časť plnení žalobcu bola započítaná na túto službu, pričom takéto skutočnosti v konaní neboli preukázané, odvolací súd konštatuje, že pri závere o neplatnosti odplaty zmlúv, ktoré sú predmetom tohto konania platí, že nie sú platné žiadne nároky na ich základe, teda ani odplaty za zabezpečenie splátok úveru ako doplnkovej služby v celom rozsahu bez možnosti súdu modifikovať ich do prijateľnej podoby (rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 14.06.2012 vo veci C-618/10 Banco Español de Crédito SA proti Joaquín Calderón Camino).

50. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti považuje odvolací súd za preukázané, že súd prvej inštancie správne rozhodol o nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia, preto rozsudok prvoinštančného súdu v jeho napadnutej časti, t. j. vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 686,63 eura podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku ako vecne správny potvrdil. Ako vecne správne a zákonu zodpovedajúce považuje odvolací súd aj rozhodnutie prvoinštančného súdu o poplatkovej povinnosti a o náhrade trov konania.

51. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že procesne úspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému nepriznal, pretože si žiadne neuplatnila a ani jej žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli..

52. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).